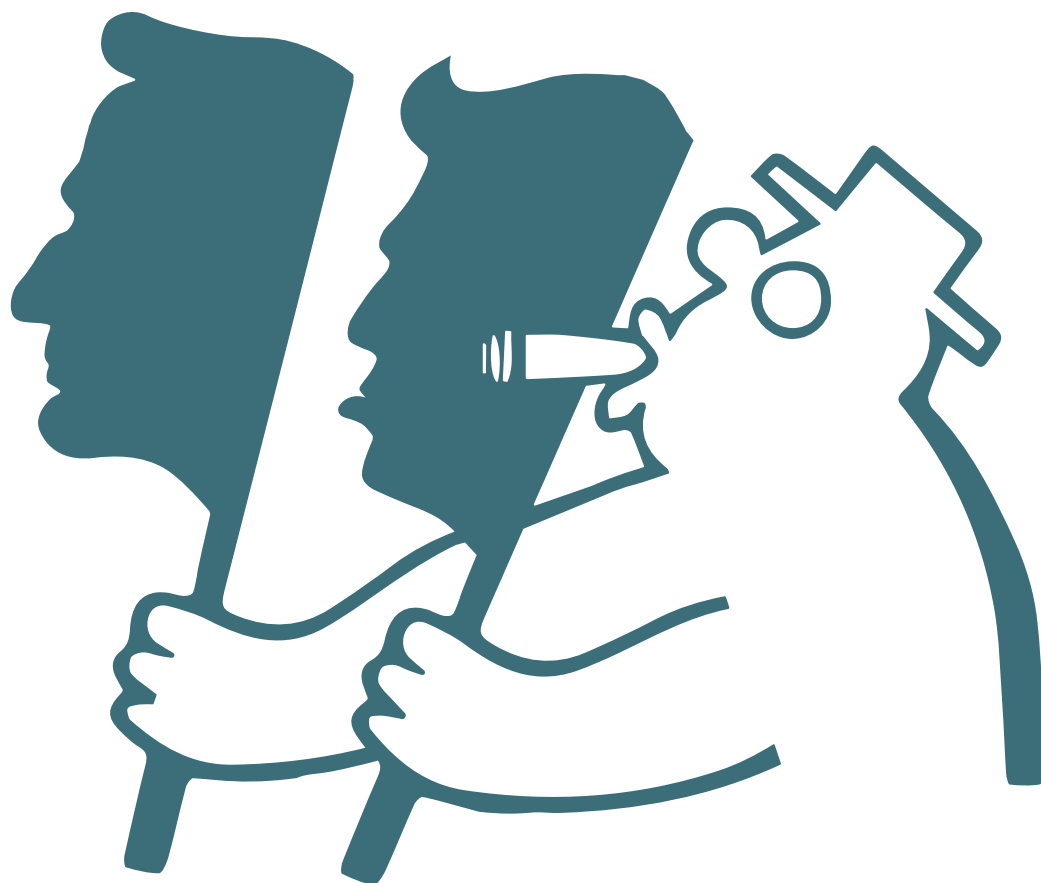

Το κείμενο που κρατάς στα χέρια σου είναι το αποτέλεσμα του πρώτου κύκλου συζητήσεων αυτής της διαδικασίας, οι οποίες πραγματοποιήθηκαν το Γενάρη και το Φλεβάρη του 2020. Έκτοτε, ήρθαν τα πάνω κάτω με την εξάπλωσή του COVID 19. Παρόλα αυτά, επιλέξαμε να συνοψίσουμε εκείνες τις κουβέντες στο παρόν κείμενο, ως μια διατύπωση του πως ως ομάδα “διαβάσαμε” τη συγκυρία εκείνης της περιόδου, της οποίας η μετέπειτα και παρούσα κατάσταση, παρόλες τις ραγδαίες εξελίξεις, αποτελεί συνέχεια. Προκειμένου λοιπόν, να θέσουμε κάποια θεμέλια, να γνωριστούμε καλύτερα αλλήλα και να μπορούμε να διαβάζουμε, να κατανοούμε και να ερμηνεύουμε την πολιτική πραγματικότητα επιλέξαμε ο πρώτος κύκλος να χωριστεί σε 3 επιμέρους ερωτήματα που αφορούν το πρόσφατο παρελθόν, το παρόν και το μέλλον:

- 1) Σε τι διαφέρει η σημερινή κυβέρνηση της ΝΔ με αυτή του Σύριζα;** Σε ποιους τομείς; Τι πρακτικά σημαίνει αυτό σε σχέση με τους θεσμούς (Ε.Ε, ΔΝΤ κλπ.) και το γεωπολιτικό κομμάτι;
- 2) Ποια είναι τα κυριότερα μέτωπα που εκτιμούμε ότι θα κινηθεί η κυβερνητική πολιτική στο σήμερα;**
- 3) Πως επηρεάζεται η κατάσταση της τάξης με τις πολιτικές της νέας κυβέρνησης;**

Σε τι διαφέρει η σημερινή κυβέρνηση της ΝΔ με αυτή του Σύριζα; Σε ποιους τομείς; Τι πρακτικά σημαίνει αυτό σε σχέση με τους θεσμούς (Ε.Ε, ΔΝΤ κλπ.) και το γεωπολιτικό κομμάτι;

Η λογική για το πρώτο ερώτημα ήταν να ανιχνεύσουμε ποιες είναι οι διαφορές ανάμεσα στις κυβερνήσεις των τελευταίων χρόνων, όχι για να πούμε ποια είναι «χειρότερη», αλλά για να αναγνώσουμε τις στρατηγικές και τις τακτικές τους ώστε να ενισχύσουμε τη στάση του κινήματος στους αγώνες του μέλλοντος. Τα σημεία που μας ενδιαφέρουν είναι: α) οι ταξικές σχέσεις που εκπροσωπούν τα κόμματα εξουσίας β) η σχέση της πολιτικής που εφαρμόζουν με την εκάστοτε συγκυρία γ) να σκιαγραφήσουμε τι μπορεί να περιμένουμε το επόμενο διάστημα, αναγνωρίζοντας πως από τη στιγμή που υπάρχει ένα αυστηρό δημοσιονομικό πλαίσιο και μόνιμη επιτροπεία, μπορεί μεν να ασκείται μια πολιτική που θα διαφέρει μιας άλλης, αλλά οι στόχοι θα είναι ίδιοι, δ) να συζητηθεί η στάση μας απέναντι στην κυρίαρχη πολιτική και σε επίπεδο δρόμου.

Από το 2010 βρισκόμαστε σε καθεστώς έκτακτης ανάγκης με διαβαθμίσεις σε ένταση κι έκταση αναλόγως των κυβερνητικών συνασπισμών (είτε της δεξιάς είτε της αριστεράς του κεφαλαίου) και την κατάσταση του ταξικού ανταγωνισμού. Το στελεχειακό δυναμικό των κομμάτων και άρα των κυβερνητικών συνασπισμών αποτελείται από πρόσωπα με διαφορετικά συμφέροντα και σχέσεις με την κοινωνία κι αυτό είναι σημαντικό για να καταλάβουμε τις διαφοροποιήσεις στην πολιτική που εφαρμόζουν. Φυσικά, τελικώς, κοινός στόχος όλων των πολιτικών κομμάτων είναι η αναπαραγωγή του συνολικού κεφαλαίου και η διατήρηση της κοινωνικής ειρήνης. Δεν είναι περίεργο λοιπόν που ο φαινομενικά παράδοξος κυβερνητικός συνασπισμός των ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ υπέγραψε μνημόνιο, ύστερα απ' την αποτυχία των διαπραγματεύσεων με τους ευρωπαϊκούς θεσμούς και το επακόλουθο δημοψήφισμα, το καλοκαίρι του 2015. Ανάμεσα στην προηγούμενη κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ και στην τωρινή

της ΝΔ, ανάμεσα στην αριστερά και τη δεξιά του κεφαλαίου, παρόλο που το κράτος έχει συνέχεια (και οι πολιτικές του κεφαλαίου επίσης), υπάρχει σίγουρα διαφορά στρατηγικής. Ο ΣΥΡΙΖΑ εφάρμοσε τελικά νεοφιλελεύθερες μεταρρυθμίσεις παρά τις διατυπώσεις του για μια σοσιαλδημοκρατική πολιτική ατζέντα. Ως ένα κόμμα όμως που υποστηρίζει έναν αριστερότροφο καπιταλισμό, κατάφερε να περάσει σκληρά μέτρα χωρίς να ανοίξει ρουθούνι, συνεχίζοντας με διαφορετικό τρόπο την πολιτική της λιτότητας.

Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ προσπάθησε να εξισορροπήσει την αστάθεια των προηγούμενων χρόνων και να εξομαλύνει την κρίση νομιμοποίησης του πολιτικού συστήματος. Ο προηγούμενος κύκλος αγώνων, που μπορεί να ειπωθεί μέσα απ' το πρίσμα της σύγκρουσης μνημόνιο - αντιμνημόνιο, ενώ πέτυχε να προσδώσει μια κινηματική κατεύθυνση, με τη μαζική συμμετοχή ανθρώπων από όλο το κοινωνικό φάσμα, στην αντίδραση απέναντι στις πολιτικές της λιτότητας, καθώς και να γενικεύσει μορφές οργάνωσης κι αγώνα (ανοιχτές συνελεύσεις, πολύμορφες δράσεις) που μέχρι τότε αφορούσαν ένα μειοψηφικό και πολιτικά οργανωμένο κομμάτι της κοινωνίας, δεν κατάφερε να παράξει τελικά ένα ριζοσπαστικό κίνημα προσανατολισμένο στον εγχώριο ταξικό ανταγωνισμό, ικανό να απορροφήσει την μαζικότητα των διαδηλώσεων της περιόδου. Για πολλούς λόγους που δεν μπορούν να αναλυθούν εδώ, επικράτησε μια εθνική αφήγηση

της πολιτικής συγκυρίας με βασικά χαρακτηριστικά τον αντιγερμανισμό και τη λαϊκιστική συνθηματολογία. Σε αυτή την περίοδο βίαιης προληταριοποίησης και γενικευμένης αστάθειας, ο ΣΥΡΙΖΑ ενσωμάτωσε την “γλώσσα των πλαιοιών”, προσθέτοντας έτσι και την υπόσχεση της “μαχητικής αντιπαράθεσης απέναντι στους δανειστές” στην ρητορική του περί ειρήδας κι αλληλαγής. Κατάφερε να αντλήσει την στήριξη από μεγάλο κομμάτι του κόσμου της εργασίας, που έβλεπε τις συνθήκες ζωής του να χειροτερεύουν διαρκώς, αλλά κι ενός κομματιού της μικρομεσαίας τάξης με αποτέλεσμα να κερδίσει τις εκλογές και να γίνει ενεργό μέλος των εξελίξεων. Ύστερα από μια τετραετία αναιμικών κινητοποιήσεων από πλευράς ταξικού ανταγωνισμού, ο ΣΥΡΙΖΑ έχασε τελικά την εξουσία καθώς η μικρομεσαία επιχειρηματική τάξη επέλεξε να στραφεί στον παραδοσιακό της πολιτικό εκφραστή, την ΝΔ.

Ο ΣΥΡΙΖΑ δεν έχει συγκροτημένη κομματική βάση ούτε κάποια ιδιαίτερη επιρροή στα εργατικά σωματεία και τα συνδικάτα καθώς η σύνθεση του είναι κυρίως μεσοαστική. Δεν έχει υποστηρικτές στα πανεπιστήμια. Εκφράζει ένα μικροαστικό-μεσοαστικό

κομμάτι της κοινωνίας και κυρίως των πόλεων (ανθρώπους της διανόησης, υψηλά στελέχη του δημοσίου κλπ). Εντός του κόμματος συνυπήρχαν για πολλά χρόνια ετερόκλητες συνιστώσες, άλλες πιο πατριωτικές και άλλες πιο ακροαριστερές. Μετά το δημοψήφισμα όμως ακολούθησε μια μακρά σειρά αποχωρήσεων και διαγραφών κι η πολυμορφία έδωσε τη θέση της στην αυστηρή κομματική ομογενοποίηση που απαιτούσε η κρατική διαχείριση. Ταυτόχρονα εγκόλπωσε στις τάξεις του αρκετά πρώην στελέχη του ΠΑΣΟΚ, μετατοπίζοντας έτσι τη θέση του ακόμη περισσότερο προς το κέντρο του πολιτικού φάσματος.

Η πολιτική της νεοφιλελεύθερης διαχείρισης της κρίσης δεν άργησε να εφαρμοστεί. Έχοντας ένα συγκροτημένο επικοινωνιακό σχέδιο, ικανοποιούσε διάφορα αιτήματα του προηγούμενου κύκλου αγώνων (ΕΡΤ, σύμφωνο συμβίωσης, φυλακές τύπου Γ, ιθαγένεια), ενώ ταυτόχρονα εφάρμοζε σκληρές νεοφιλελεύθερες μεταρρυθμίσεις. Στη μεγάλη εικόνα, τα πλεονάσματα παρέμεναν στο 3,5% και οι ιδιωτικοποιήσεις συνεχίζονταν κανονικά. Μέσω μιας ανθρωπιστικής-επιδοματικής πολιτικής, προσπάθησε να διαχειριστεί τη φτώχεια, τυγχάνοντας μεγάλης αποδοχής απ' τα φτωχά στρώματα και τον προοδευτικό κόσμο. Δεν εφάρμοσε κάποια ουσιαστική κοινωνική πολιτική (με την έννοια του παραδοσιακού κοινωνικού κράτους) παρά προχώρησε σε αναδιανομές των κοινωνικών δαπανών κι όχι σε αύξηση τους. Αντίθετα πέρασε βαθιά αντικοινωνικές νομοθεσίες (πλειστηριασμοί πρώτης κατοικίας για χρέη άνω των 500€ στο δημόσιο, επισημοποίηση της λειτουργίας των καταστημάτων τις Κυριακές), ολοκλήρωσε 27 ιδιωτικοποιήσεις κι αποδυνάμωσε το ασφαλιστικό σύστημα. Όσον αφορά την εξωτερική πολιτική επι ΣΥΡΙΖΑ, το ελληνικό κράτος προσδέθηκε ακόμη περισσότερο με τον επεκτατικό μηχανισμό του ΝΑΤΟ ενώ προχώρησε σε συμφωνίες με τη δικτατορία της Αιγύπτου και το αυταρχικό κράτος του Ισραήλ.

Ο ΣΥΡΙΖΑ ανέθεσε τη διαχείριση των μαζικών προσφυγικών-μεταναστευτικών ροών του 2015 στην ίδια την κοινωνία στηριζόμενος στην εφήμερη αλληλεγγύη και την φιλάνθρωπία που επέδειξε ο κόσμος σε πανελλαδικό επίπεδο. Παράλληλα δεκάδες ΜΚΟ συστάθηκαν κι εξέλαβαν παχουλά κονδύλια προκειμένου να προσφέρουν βασικές υπηρεσίες στις ανοιχτές δομές φιλοξενίας, οι οποίες στήθηκαν πρόχειρα και χωρίς κανένα σχεδιασμό κυρίως στα νησιά. Ο ΣΥΡΙΖΑ στην πραγματικότητα δεν είχε κανένα πολιτικό σχέδιο για την ενσωμάτωση των χιλιάδων ανθρώπων που έφτασαν στην Ελλάδα διωγμένοι απ' τη βία του πολέμου και της

φτώχειας. Το μόνο που τον ενδιέφερε ήταν να διατηρήσει ένα αφηρημένο αντιρατσιστικό προφίλ και να κρατήσει αποστάσεις από τις ακροδεξιές πολιτικές των προκατόχων του. Αυτό δεν τον εμπόδισε βέβαια να καταστείλει επιλεκτικά κινηματικές καταλήψεις και δομές αλληλεγγύης που συστάθηκαν για τη φιλοξενία και την σταδιακή κοινωνική ενσωμάτωση των μεταναστών.

Το ζήτημα της ονομασίας της Μακεδονίας μόνο ένας ΣΥΡΙΖΑ θα μπορούσε να το λύσει, δείχνοντας ότι είναι ένα κόμμα ικανό να εφαρμόσει αστικό εξυγchronισμό. Η ΝΔ αν το δοκίμαζε θα ερχόταν σε αντιφάσεις,

λόγω της εκλογικής της πελατείας και της εθνικιστικής βάσης της.

Φυσικά απέτυχε να εκπληρώσει το λόγο για τον οποίο βγήκε και δημιουργήθηκαν πολύ μεγάλες ριζές στο εσωτερικό του. Σήμερα το κόμμα του ΣΥΡΙΖΑ δεν είναι πλέον το κόμμα του 4%. Σήμερα είναι μια αντιπολίτευση μετά από 5 χρόνια εξουσίας και δε θα έχει την ίδια επαφή με τα κινήματα όπως είχε το 2012.

Από την άλλη πλευρά η κυβέρνηση της ΝΔ βρίσκεται σε διαφορετική θέση από τον ΣΥΡΙΖΑ. Δεν εκπροσωπεί «κινήματα», δεν οφείλει να εκπληρώσει «δημοκρατικά αιτήματα», εκφράζει παραδοσιακά και κατά πλειοψηφία διαφορετικά κοινωνικά στρώματα απ' ότι η προηγούμενη. Εκφράζει το πιο επιθετικό κομμάτι του εγχώριου κεφαλαίου. Σίγουρα έχει πέσει και εκείνη σε διάφορες αντιφάσεις σε σχέση με τα όσα έλεγε προεκλογικά όμως, η στρατηγική του νέου πολιτικού προσωπικού είναι διαφορετική. Θα επιχειρήσει να κάνει πιο ευνοϊκό το τοπίο για τους επιχειρηματίες, τους επενδυτές και τα αφεντικά και θα πάψει να αποτελεί προτεραιότητα η διαχείριση της φτώχειας, χωρίς απαραίτητα να πάψει τα επιδόματα. Φέρνει πλήξη στα εργασιακά, διευκολύνει τις απολύσεις και τις μειώσεις μισθών, κάνει άρση των θεσμικών εμποδίων που

επέβαλε ως τώρα η γραφειοκρατία του δημοσίου και προχωράει σε επενδύσεις και κατασκευές, φοροελαφρύνσεις που πιθανά θα προκύπτουν από παράλληλη μείωση των συντάξεων, προωθεί την ιδιωτική πρωτοβουλία σε πανεπιστήμια και νοσοκομεία με χορηγίες εφοπλιστών κι ένα σωρό άλλα.

Παράλληλα εφαρμόζει το δόγμα νόμος και τάξη. Βλέπουμε ήδη φοβερή αναβάθμιση της καταστολής με προσλήψεις αστυνομικών και οδηγίες για μηδενική ανοχή. Ομοίως και η διαχείριση του μεταναστευτικού γίνεται με όρους καταστολής και εθνικιστικής ρητορικής.

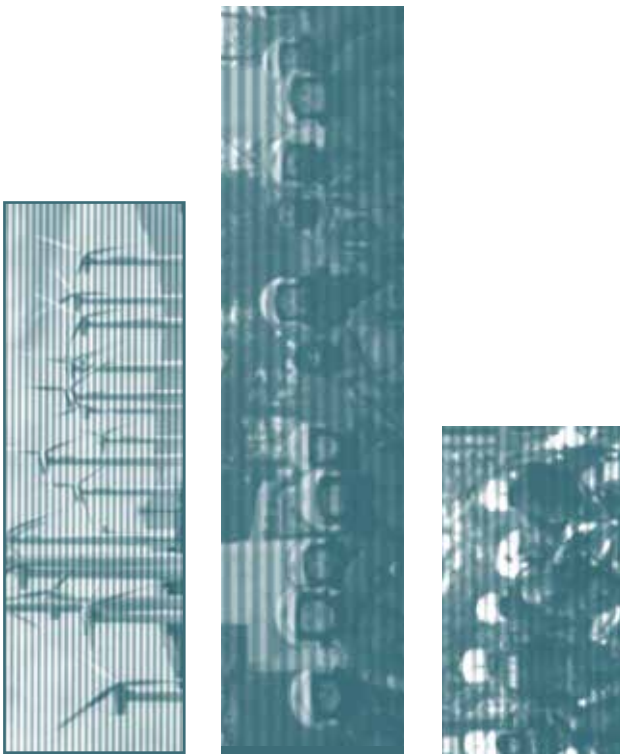
Ποια είναι τα κυριότερα μέτωπα που εκτιμούμε ότι θα κινηθεί η κυβερνητική πολιτική στο σήμερα;

Η συνέχιση των αποκρτικοποιήσεων και η προσπάθεια διαμόρφωσης ενός ευνοϊκού τοπίου για επενδύσεις ξένων κι εγχώριων κεφαλαίων θεωρούμε ότι είναι κεντρικά ζητήματα στην ατζέντα της παρούσας κυβέρνησης (όπως και της προηγούμενης). Αυτό σημαίνει πλήρη απορρύθμιση των εργασιακών σχέσεων, συρρίκνωση του κοινωνικού κράτους και διευρυμένη φόρο-ασυλία για τα αφεντικά. Η σημερινή κυβέρνηση είναι με τη σειρά της υποχρεωμένη να διαμορφώσει τους όρους εκείνους που θα συνεχίζουν να παράγουν πρωτογενή πλεονάσματα της τάξης του 3,5% του ΑΕΠ μέχρι το 2022 και 2,6% του ΑΕΠ μέχρι το 2060. Αυτό πρακτικά σημαίνει ότι το ελληνικό κράτος θα εξακολουθήσει να είναι δεσμευμένο απ' τους οικονομικούς θεσμούς της ΕΕ για τα επόμενα 40 χρόνια, προκειμένου να αξιολογείται με ικανοποιητικούς όρους η πιστοληπτική του ικανότητα και η αξία των κρατικών ομολόγων στον τζόγο των διεθνών χρηματοπιστωτικών αγορών. Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι για να φτάσουμε σε αυτό το σημείο οι προηγούμενες κυβερνήσεις εφάρμοσαν τα σκληρότερα των μέτρων απέναντι στον κόσμο της εργασίας υποβαθμίζοντας την αναπαραγωγή και την ζωή στο σύνολό της, με μειώσεις μισθών, συντάξεων και κοινωνικών δαπανών προκειμένου να ανακεφαλαιοποιηθούν με κρατικό

χρήμα οι τράπεζες και τίποτα δεν δείχνει ότι το μοντέλο αυτό θα διαφοροποιηθεί στο μέλλον. Όλες αυτές οι επιθετικές απέναντι μας κινήσεις οδήγησαν σε μια ευρεία υλική και κοινωνική υποβάθμιση της ζωής, με φαινόμενα κοινωνικού εκφασισμού και κανιβαλισμού να αναδύονται και να κερδίζουν δημόσιο έδαφος, φαινόμενα που αντιμετωπίζουμε μέχρι και σήμερα στην καθημερινότητα η οποία λίγο έχει αλλάξει παρά τις εξαγγελίες του Σύριζα για έξοδο από τα μνημόνια και της ΝΔ για επενδύσεις και άνοδο της οικονομικής ζωής.

Το ζήτημα της οικονομίας παίζει πάντοτε πρωτεύοντα ρόλο και φυσικά είναι άμεσα συνδεδεμένο με αναπτυξιακές κινήσεις που αφορούν την εκμετάλλευση φυσικών πόρων, ορυκτού πλούτου καθώς και την σταδιακή μετάβαση προς τις πηγές ανανεώσιμης ενέργειας για την κάλυψη των ενεργειακών αναγκών της βιομηχανίας και των επιχειρήσεων. Οι κινήσεις αυτές βρίσκονται ψηλά στην κυβερνητική ατζέντα. Το κομμάτι της ανάπτυξης προωθείται ήδη εδώ και χρόνια αφήνοντας βαθύτατα σημάδια στο φυσικό περιβάλλον και τις τοπικές κοινωνίες με χαρακτηριστικά παραδείγματα τα ορυχεία χρυσού στις Σκουριές Χαλκιδικής, γύρω απ' τα οποία τεράστιες δασικές εκτάσεις έχουν αποψιλωθεί. Αντίστοιχα το φράγμα του Αχελώου απειλεί να βουλιάξει ολόκληρα χωριά λόγω της τεχνητής αλλοιότητας στην ροή του ποταμού. Κάθε σπιθαμή γης στον ελληνικό χώρο επρόκειτο να "αξιοποιηθεί" μέσω του νέου περιβαλλοντικού νομοσχεδίου και την κατάργηση των περιοχών Natura 2020. Το κεντρικό ερώτημα που τίθεται λοιπόν όταν μια κυβέρνηση όπως η σημερινή τοποθετεί επιτακτικά το ζήτημα της ανάπτυξης ως διαδικασία ζωτικής σημασίας για την οικονομική και κοινωνική ζωή ενός τόπου και συνολικά του έθνους, είναι «ποια συμφέροντα εξυπηρετούν πραγματικά οι αναπτυξιακές επενδύσεις;» διότι μέχρι σήμερα είναι σαφές ότι όλα τα έργα εξυπηρετούν αυστηρά το οικονομικό συμφέρον των ξένων ή εγχώριων επενδυτών (βλ Eldorado Gold) με μοναδικά ανταλλάγματα κάποιες θέσεις εργασίας που αφορούν ένα πολύ μικρό ποσοστό των ντόπιων πληθυσμών ενώ η πληριοψηφία των ανθρώπων βιώνει την σταδιακή καταστροφή του περιβάλλοντος, την ερήμωση κατοικιών και την γενικότερη υποβάθμιση της ζωής συνοδευόμενη από βίαιη καταστολή, συλλήψεις, ξυλοδαρμούς και καταδίκες από τις κρατικές δυνάμεις ασφαλείας που προστατεύουν τα έργα.

Οι ιδιωτικοποιήσεις σε εκπαίδευση και υγεία αποτελούν ένα δείγμα των κυβερνητικών προθέσεων. Εκτιμούμε ότι η παρούσα κυβέρνηση έχει μια άνεση να περνάει μεταρρυθμίσεις οι οποίες παλιότερα δεν

μπορούσαν να υλοποιηθούν κι αυτό οφείλεται στην παρούσα έλλειψη κοινωνικού ανταγωνισμού και σ' ένα γενικότερο περιβάλλον ήττας που επικράτησε ύστερα από την περίοδο 2010-12. Ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η εξίσωση πτυχίων ιδιωτικών κολλεγίων και δημόσιων ανωτάτων εκπαιδευτικών ιδρυμάτων η οποία παλιότερα συναντούσε την σθεναρή αντίσταση των φοιτητικών κινημάτων που συγκροτούνταν με δυναμικότερους όρους, μπλοκάροντας τέτοιου είδους μεταρρυθμίσεις ήδη από το 2006.

Η κυβέρνηση της ΝΔ ήδη από τις προεκλογικές της εξαγγελίες έδειξε ότι η βασική παράμετρος άσκησης της πολιτικής της θα είναι η επιβολή της ιδεολογίας περί επιστροφής στην κανονικότητα. Το μέσο για να υποστηριχθεί φυσικά η κανονικότητα δεν είναι άλλο από την επικράτηση του δόγματος νόμος και τάξη το οποίο άρχισε να εφαρμόζεται με την ανασυγκρότηση των ομάδων δέλτα, τις προσλήψεις χιλιάδων μπάτσων, την αύξηση των ελέγχων και της αστυνομικής παρουσίας στους δρόμους και φυσικά την βίαιη καταστολή που ξεκίνησε απέναντι στις καταλήψεις και τις δομές του κινήματος και συνεχίζεται αμείωτη απέναντι σε πρόσφυγες και μετανάστες στα σύνορα και τα ακριτικά νησιά. Εδώ αξίζει να αναφερθεί ότι η κυβέρνηση ήδη προβάλλει και την ακροδεξιά της ατζέντα προκειμένου να διατηρήσει το μετατοπισμένο από την ΧΑ εκλογικό κοινό, εκμεταλλευόμενη την προπαγάνδα εθνικής ομοψυχίας που καλλιιεργείται με βάση την κλιμάκωση των γεγονότων που αφορούν το μεταναστευτικό ζήτημα τους τελευταίους μήνες.

Η κυβέρνηση προσπαθεί να ενισχύσει το νομικό οπλοστάσιο απέναντι στα μέσα διεκδίκησης κι αγώνα του εργατικού κινήματος (απεργίες/διαδηλώσεις) επιβάλλοντας ηλεκτρονικές ψηφοφορίες και την βάση του 51% των εργαζομένων για να κηρυχθεί νόμιμη μια απεργία. Φαίνεται να θωρακίζει το κράτος απέναντι στο ενδεχόμενο επανεμφάνισης μεγάλων κινητοποιήσεων κι αγώνων από πλευράς εργατικού ανταγωνιστικού κινήματος. Το νέο αναπτυξιακό πολυνομοσχέδιο περιλαμβάνει διατάξεις οι οποίες όχι μόνο δεν επιφέρουν αυξήσεις σε μισθούς, συντάξεις και κοινωνικές δαπάνες, όχι μόνο δεν κινείται στην κατεύθυνση βελτίωσης των εργασιακών συνθηκών όπως θεωρητικά θα έπρεπε να επάγεται από τις αφηρημένες δηλώσεις των κυβερνητικών στελεχών για οικονομική ανάπτυξη, άνοιγμα στις αγορές κλπ, αλλά αντίθετα κινείται στην κατεύθυνση μιας καθολικής νομιμοποίησης του μοντέλου εργασιακής σχέσης που παγιώθηκε στην πρόσφατη εποχή των

μνημονίων, δηλαδή του μοντέλου των ατομικών – επιχειρησιακών συμβάσεων, του κατακερματισμού της διαπραγματευτικής ικανότητας των εργαζομένων και της μαύρης εργασίας η οποία επιφανειακά μόνο δείχνει να καταπολεμάται. Είναι σαφές ότι το ιδεολόγημα της οικονομικής ανάπτυξης κοιτάει προς το συμφέρον των επιχειρήσεων και των επενδυτών κι όχι προς το συμφέρον των εργατών, των ανέργων και των συνταξιούχων.

Το μεταναστευτικό είναι άλλο ένα φλέγον ζήτημα για τη νέα κυβέρνηση αφού ήταν ένας απ' τους λόγους που πήρε την εξουσία. Τάζοντας πολλή στον εθνικό κορμό που ανασυντάχθηκε επί μακεδονικού, έχει κάνει σαφές πως πλέον μιλάμε για μία στρατιωτική διαχείριση. Σχεδιασμοί κλειστών camps, απελάσεις express, ενίσχυση της FRONTEX και του στρατού στα σύνορα, μη απόδοση ΑΜΚΑ σε μετανάστ(ρι)ες και εκκενώσεις καταλήψεων στέγης έγιναν μόνο μέσα στο πρώτο εξάμηνο. Μετά τα γεγονότα στο φράχτη είδαμε την υποστήριξη/συγκάλυψη των «αγανακτισμένων» κατοίκων (οι οποίοι σε διάφορες περιπτώσεις ήταν οπλισμένοι και πυροβολούσαν απέναντι σε μετανάστες), τη δημιουργία κλίματος στα media για τούρκικη προκλητικότητα και γενικότερα μία οργανωμένη σύσφιξη γύρω απ' την εθνική ενότητα. Όλα τα παραπάνω δεν αποτελούν μεμονωμένες περιπτώσεις ρατσιστικής βίας ή κάποιας έκτακτης στρατιωτικής συνθήκης. Επιβεβαιώνουν τον διαχρονικό ρόλο της Ελλάδας, αυτόν του συνοριοφύλακα της ευρώνης, για τον οποίο αμοιβεται με κονδύλια εκατοντάδων εκατομμυρίων ευρώ.

Πως επηρεάζεται η κατάσταση της τάξης μας με τις πολιτικές της νέας κυβέρνησης;

Η προπαγάνδα της κυβέρνησης περί ανάπτυξης και βελτίωσης της κατάστασης, που παρακολουθούμε όλο αυτό το διάστημα, είναι τουλάχιστον προκλητική. Όπως αναφέρουμε και παραπάνω, η ΝΔ αποτελεί ένα σκληρά νεοφιλελεύθερο κόμμα που αντιπροσωπεύει το πιο επιθετικό κομμάτι του εγχώριου κεφαλαίου και συνεπώς, όχι ότι είμαστε απαισιόδοξες, δεν είναι εφικτό να υπάρξει βελτίωση της κατάστασης της τάξης μας από τις πολιτικές της κυβέρνησης αυτής. Η ΝΔ πιστή στον κόσμο της επιχειρεί να κάνει πιο ευνοϊκό το τοπίο για τους επιχειρηματίες, τους επενδυτές και τα αφεντικά, να πειθαρχήσει και να υποτιμήσει ακόμα περισσότερο τη ζωντανή εργασία και να καταστείλει τις κοινωνικές/ταξικές αντιστάσεις.

Όλες οι μέχρι τώρα δηλώσεις είναι επιθετικές προς την τάξη μας, οι ιδιωτικοποιήσεις, το νέο ασφαλιστικό, η επίθεση στα συνδικαλιστικά κεκτημένα, δεν προμηνύουν καμία βελτίωση. Παράλληλα, μπορεί να μη βλέπουμε άμεσα περικοπές στους μισθούς αλλά επιχειρείται ήδη μία επίθεση στο κοινωνικό μισθό. Οι αυξημένες τιμές στα προϊόντα, τα νοίκια που έχουν φτάσει στα ύψη (για όσα σπίτια δεν είναι Airbnb) και οι επικείμενες ιδιωτικοποιήσεις, καθιστούν το κόστος ζωής αβάσταχτο για ένα σημαντικό κομμάτι της τάξης. Με τους λογαριασμούς και το νοίκι να αγγίζουν ποσά μεγαλύτερα του βασικού μισθού είναι σαφές για πολλούς από μας ότι μήνας μπαίνει μήνας δε βγαίνει και αυτό για όσους έχουμε τη τύχη να παίρνουμε βασικό και να μη δουλεύουμε σπαστά, part-time ή μαύρα.

Το δόγμα τάξη και ασφάλεια είναι εδώ ώστε να διασφαλίσει πως ότι πάει να κουνηθεί θα καταστέλλεται και η ζωντανή εργασία θα υποτιμάται χωρίς καμιά αντίδραση.

Για περαιτέρω διασφάλιση των συμφερόντων του κεφαλαίου υπάρχει πάντα η ανασυγκρότηση του εθνικού κορμού. Η όλη ενίσχυση του εθνικισμού αποτελεί πάγια τακτική για τη διάσπαση της τάξης, με τους μετανάστες και τις μετανάστριες να υποτιμούνται ολοένα και περισσότερο μέχρι το σημείο του θανάτου. Εμείς, αναγνωρίζοντας στους μετανάστες και τις μετανάστριες κομμάτια της τάξης μας και μάλιστα υποτιμημένα, δε μπορούμε να πούμε ότι θα βελτιωθεί η κατάστασή τους όσο υπάρχουν κέντρα κράτησης, κλειστά σύνορα και ένα κάρο «αγανακτισμένοι κάτοικοι» ή όσο δεν έχουν χαρτιά, δουλεύουν μαύρα για μισθούς πείνας ή απελαύνονται.

ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ
ΤΑΞΙΚΗ ΑΥΤΟΝΟΜΙΑ

taksiki-autonomia@riseup.net